

בע"ח (תל אביב) 64622-11-16 - אביאל ווהל (עצור בפיקוח) ואח' נ' מדינת ישראל

בע"ח (תל-אביב-יפו) 64622-11-16 - אביאל ווהל ואח' נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו
בע"ח (תל-אביב-יפו) 64622-11-16
אביאל ווהל (עצור בפיקוח) ואח'

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

[11.01.2017]

כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי

החלטה

פתח דבר

המבקשים הגישו בקשה לקבלת חומרי חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982. כל החומרים המבוקשים נוגעים לחומרים שנאספו במסגרת פרשה אחרת המכונה "פרשה 1131". המבקשים, הם הנאשמים בת.פ.ח 18058-05-15. כתב האישום בעניינם כולל שבעה אישומים, כולם על פי הנטען בקשר לביצוע עבירות במסגרת מאורגנת. באישומים הראשון והשני, פורטו שלושה מעשי רצח נטענים: באישום הראשון הרצח של בר כהן, ובאישום השני הרצח של דניאל סמרה ואוהד פרנקו. חמשת האישומים הנותרים עוסקים בקשירת קשר לרצח, הנחת מטען חבלה וסחיטה בכוח, פציעה בנסיבות מחמירות, שוד והדחה בחקירה (להלן: "התיק הנוכחי").

כמפורט בכתב האישום נחתם הסכם עד מדינה עם ב.ע. (להלן: "עד המדינה בתיק הנוכחי"). אין מחלוקת כי מדובר בעד מרכזי ביותר.

לאחר הגשת כתב האישום בתיק הנוכחי, וללא קשר אליו, התנהלה חקירה בפרשה שמכונה פרשה 1131. בפרשה 1131 נחתמו הסכמי עדי מדינה עם שני עדי מדינה (להלן: "עדי המדינה בפרשה 1131").

ביום 7.9.16 הודיעה המאשימה בתיק הנוכחי כי היא חוזרת בה מהאישום הראשון, וזאת עקב העובדה שבמסגרת חקירת פרשה 1131, נמסר על ידי עדי המדינה מידע על מעורבים אחרים בביצוע הרצח של בר כהן, ואף נמסר על ידי אחד מעדי המדינה כי הוא היה מעורב באספקת הנשק לרצח. מבקש 1 (ביחד עם נאשם 2) זוכו מהאישום הראשון בעקבות ההודעה.

לאחר ההתפתחות האמורה, העבירה המאשימה למבקשים חומרים מתוך פרשה 1131, כדלקמן:
א. כל הודעות עדי המדינה בפרשה 1131, למעט הודעות בהליכי חיסיון.

ב. הודעות של מעורבים וחשודים שנחקרו לגבי רצח בר כהן.
ג. קלסרי מסמכים והליכים בביהמ"ש.
כמו כן הועברו תיקי חקירה בעניין שני מקרי רצח נוספים, רצח ג'ורדן אזולאי ורצח שרון מזרחי, לאור העובדה שבאותם תיקי חקירה הוזכרו אנשים המעורבים בתיק הנוכחי.
הבקשה לקבלת חומרי חקירה
הבקשה לקבלת חומרים מפרשה 1131, כוללת שלושה ראשים מרכזיים:
א. רשימת חומר מלאה של החומרים שנאספו בפרשה 1131.
ב. חומרי חקירה ספציפיים, בין היתר חומרים שלפי הנטען לא קיימת בהקשרם תעודת חיסיון.
ג. תכתובות פנימיות.
השאלה המרכזית הטעונה הכרעה, כפי שאף הצדדים הגדירו אותה, עניינה הזיקה שבין התיק הנוכחי לבין פרשה 1131, ומעמדו של החומר שנאסף בפרשה 1131. לטענת המבקשים, מדובר בחומר שמהווה בנסיבות העניין חלק בלתי נפרד מהתיק הנוכחי, על כל המשתמע מכך לעניין העמדתו לעיון ומסירת רשימת חומר שנאסף, ואילו לטענת המאשימה, תיק החקירה בכללותו אינו חלק מהתיק הנוכחי ואין להעמידו לעיון ולהציג רשימת חומר שנאסף, והרלבנטיות היחידה נוגעת לרצח בר כהן.
הכרעה בשאלה זו תחרוץ את גורל העתירות לכאן או לכאן ביחס למרבית הנושאים שבמחלוקת.
בטרם אכריע בשאלה, אעמוד בקצרה על ההלכות הרלבנטיות לסוגיה שבמחלוקת.
חומר שמקורו בפרשה אחרת כחומר חקירה - הפן המשפטי
דומה שאין מחלוקת בין הצדדים בכל הנוגע לעקרונות המשפטיים הכלליים להגדרת חומר חקירה, ואין צורך להרחיב בעניין זה. בתמצית ניתן לסכם ולומר שהמבחן המקובל הוא מבחן הנגיעה והזיקה של החומר לאישום, וכבר נאמר כי חומר חקירה הוא "כל חומר הקשור במישרין או בעקיפין לאישום וליריעה הנפרשת בהליך הפלילי נגד הנאשם", וכי "מושג זה של 'חומר חקירה' אין הוא ניתן להגדרה, אלא באורח כללי בלבד. מורי הדרך העיקריים הם השכל הישר והענקת הזדמנות הוגנת לסניגוריה להכין את הגנתה, ובעת ובעונה אחת אין 'להפליג למרחקים'..." (בש"פ 7990/14 מקונן נ' מדינת ישראל, ובג"צ 5274/91 חוזה נ' שר המשטרה, בהתאמה).
שני נושאים ראויים להתייחסות מעט מרחיבה יותר, שכן יש להם זיקה להכרעה בעתירה, האחד, נוגע לאבחנה בין דרגות זיקה של חומרים שונים שמתבקש עיון בהם, והשני, נוגע לטענות הקשורות למיון חומרים בתיקים גדולים.

אשר לנושא הראשון, קיימת אבחנה בין סוגים שונים של חומרים הנופלים להגדרת חומר חקירה, שזיקתם ונגיעתם להליך היא בדרגה שונה, כפי שציין ביהמ"ש:

"ניתן אולי להבחין באופן גס, בין שני סוגים של "חומר חקירה". האחד הוא "הגרעין הקשה" של הראיות שנגבו ונאספו המתייחסות במישרין לעבירה או לעבירות הנדונות ולנאשם הנדון. אין מי שיחלוק שחומר חקירה זה חייבת התביעה להעמיד לעיונו של הסניגור. הסוג האחר הוא ראיות "פריפריות", שאינן מתייחסות במישרין למעשים המיוחסים לנאשם, אלא לאנשים אחרים ולמעשים אחרים, ושמיתוכן מבקש הסניגור לדלות חומר כדי לקרקע מהימנותן של הראיות הישירות. כך הוא בעניין שלפנינו. הסניגור מבקש "חומר חקירה" שכל כולו מתמקד לא בנאשם, אלא בעד המדינה המעיד נגד הנאשם, במגמה לערער את מהימנותו" (בש"פ 3222/96 אעמס נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין אעמס")).

בעניין אעמס לא נדרש ביהמ"ש בסופו של דבר להכריע בשאלת היקף העיון בחומרים הקשורים לקבוצה השניה, משום שהייתה נכונות להעמיד לעותר לעיון גם חומרים בקבוצה השניה. עם זאת, האבחנה ששורטטה על ידי ביהמ"ש היא בעלת נפקות כללית וחורגת מאותו עניין, ומבטאת התייחסות שונה לחומרים שונים מבחינת הגדרתם והיקף חובות זכויות העיון ביחס אליהם.

בכל הנוגע לקבוצה השניה של חומרים בהתאם לחלוקה בעניין אעמס, נטען לא פעם שחומרים מתיקים אחרים הם חומרי חקירה רלבנטיים, משום שיש בהם לסייע בביסוס טענת ההגנה שעד מרכזי, על פי רוב עד מדינה, אינו ראוי לאמון. בתי המשפט לא קיבלו את הטענה במתכונתה הרחבה, ונקבע כי השאלה באיזו מידה, אם בכלל, יש לראות בחומרים מתיקים אחרים כחומרי חקירה, נבחנת בהתאם לנסיבותיו של כל תיק, אם כי ככלל במקרים בהם אין קשר בין המעשים והעבירות, וככל שתכלית החומר המבוקש היא לערער מהימנות, היקף החומר שעשוי להיות מוגדר כחומר חקירה הוא מוגבל (בג"צ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל (להלן: "עניין אל הוזייל"), בש"פ 5425/01 אל חאק נ' מדינת ישראל).

עוד הובהר בעניין אל הוזייל שאין בעצם קיומה של זכות להגנה לבחור את קו ההגנה שלה, כדי להצדיק סיווג גורף של חומר, שככלל אינו חומר חקירה, כחומר חקירה, רק על מנת לאפשר להגנה לדלות ממנו את מה שנחוץ לה. לצד קביעה זו הנחה ביהמ"ש את רשויות התביעה, האמונות על מיון וסיווג החומרים, לבחון את החומרים במשקפי טענות ההגנה, ו"אם נוכח התובע, כי תיק חקירה מסוג זה, בשל תוכנו ובשל מהותו או בשל נסיבות מיוחדות הקשורות בו, בכל זאת עשוי להיות בעל משמעות של ממש לשם קביעת מהימנותו של העד או לשם מתן הכרעה צודקת בנושא אחר המתעורר במשפט, כי אז מחובתו של התובע לפעול למען הבא את המידע הדרוש לידיעת הסניגוריה".

הנה כי כן, ביהמ"ש העליון התווה אמות מידה ליברליות ביחס למבחן הרלבנטיות, המשתנות בהתאם למבחן השכל הישר. ביהמ"ש אף עמד על השוני בין חומרים שנגיעתם לאישום ולנאשם היא ישירה, לבין חומרים הנוגעים לטענות אחרות, לרבות מהימנות של עדי תביעה מרכזיים, ועמד על האבחנות בהיקף העמדתם של החומרים במקרים השונים, בהבהירו כי ככל שהנגיעה רחוקה יותר, כך יש משקל נכבד יותר לשיקולים ואינטרסים אחרים או נוגדים. ואחרון, הובהר כי המיון והסיווג של כל סוגי החומרים מסורים לרשויות התביעה ולא להגנה.

קביעה אחרונה זו מתקשרת לנושא השני, והוא מיון וסיווג בתיקים גדולים, כשבמקרה שלפני העתירה נוגעת, כאמור, לתיק אחר, כך שהדברים נכונים אף מקל וחומר.

בית המשפט הבהיר כי אין בעובדה שמדובר בתיק הכולל חומר רב, או בעובדה שנתגלו מסמכים בודדים שלא הועמדו תחילה לעיון, כדי להוביל למסקנה שיש להחיל על התיקים הגדולים כללים אחרים ולהעמידם במלואם לעיון ההגנה לשם איתור החומרים הדרושים לה, וכי אין במצב המתואר כדי לפגום בחזקת התקינות. כך, בבש"פ 5913/16 אזולאי נ' מדינת ישראל, נאמר:

"אכן, כל אימת שחומר החקירה הוא רב ועצום, עשוי להתעורר החשש כי חומרי חקירה רלוונטיים לא הועברו לידי ההגנה וזאת גם בלא כוונת מכוון אלא מתוך שנשמטו מעיני המשטרה או הפרקליטות, או משום שגורמים אלה לא ידעו לייחס לאותם חומרים את המשמעות הנכונה. ואולם, הפתרון לאותו החשש איננו בשינוי הכלל הנוהג לגבי חומרי חקירה "אלא בקיום ביקורת שיפוטית אפקטיבית על מיון החומר וסיווגו ובהחלת אמות מידה ליברליות בכל הנוגע למבחן הרלוונטיות"

וכן, בבש"פ 3553/13 מור נ' מדינת ישראל, נאמר:

"סבורני, כי חזקה שגורמי התביעה והפרקליטות עשו את מלאכתם נאמנה גם במקרה דנא, ויש להעמיד את הפרקליטות בחזקת תקינות פעולתה. אכן, להלכה כל בדיקה נוספת עשויה לאתר עוד מסמכים בודדים, אך ברי כי יש להציב גבול סביר. לשכל הישר מקום במקומותינו".

כעולה מן המקובץ, העקרונות למיון חומרים אינם משתנים בין תיקים גדולים לקטנים.

על רקע עקרונות משפטיים כלליים אלה, אפנה לבחינת טענות הצדדים.

טענות המבקשים

לשיטת המבקשים, לא יכולה להיות מחלוקת ביחס למרכזיות עדותו של עד המדינה בתיק הנוכחי, וההשלכות שיהיו לממצאים שיקבע לגביו ביהמ"ש בעת שמיעת הראיות, לגבי התיק כולו, כשהחשיבות בערעור מהימנותו רק גברה נוכח ההתרחשות הקשורה לאישום הראשון.

לדברי המבקשים, על מנת לבסס את טענתם שלא ניתן לקבוע כל ממצאים על סמך עד המדינה בתיק הנוכחי, הם מתעתדים להראות שגרסת עדי המדינה בפרשה 1131 ביחס למעורבים ברצח באישום הראשון היא גרסת האמת, וכי גרסתם של עדי המדינה בפרשה 1131 באופן כללי היא מהימנה. לטענתם, מהימנות עדי המדינה בפרשה 1131, וכפועל יוצא מכך חוסר מהימנות עד המדינה בתיק הנוכחי, הם בליבת המחלוקת, ונגיעתם וזיקתם לבירור האשמה בתיק הנוכחי, הן מובהקות.

מהחשיבות שמייחסים המבקשים לחומרים שמקורם בפרשה 1131, נגזרת לשיטתם גם הטענה שהחומר בפרשה 1131 מהווה חלק בלתי נפרד מהחומרים הנוגעים לעניינם, וקשור בקשר בל ינתק לעדי המדינה בפרשה 1131 ולשאלת מהימנותם. בהתאמה נטען על ידי המבקשים כי עומדת להם הזכות לקבל את רשימת כל החומר שנאסף בפרשה 1131 במתכונת שנקבעה בדין לרשימת חומר שנאסף, כדי לאתר את החומרים הדרושים להם מתוך התיק. בהקשר זה נטען שזכותם לקבל רשימה אחת מלאה וכוללת שיש בה התייחסות לחומרים חסויים ופנימיים. עוד הובהר, כי אף אם לא תתקבל טענתם זו, הרי שלאור העובדה שאף המאשימה הכירה בכך שיש להעביר למבקשים חומרים מתוך תיק החקירה בפרשה 1131, ובהתחשב בכך שלאחר שהמאשימה הצהירה על העברת כל החומרים הרלבנטיים, התגלה שלא הועבר עימות בין עדי המדינה לבין עמית פוגל, עובדה הפוגעת בחזקת התקינות של התנהלות המאשימה, הרי שרק בהעמדת רשימת החומר שנאסף במלואה לעיון המבקשים, יהיה כדי להבטיח שכל חומר שיש לו נגיעה בין לנושא המהימנות של עדי המדינה בפרשה 1131, בין לנושא אי ההתאמה לגרסת עד המדינה בפרשה הנוכחית ובין לרצח של בר כהן, אכן מועמד לעיונם ולהגיש עתירות מתאימות במידה שלא. עמדת המאשימה

המאשימה טוענת שבפרשה 1131 נאספו מגוון חומרים ביחס לפרשות שונות, שהמאחד ביניהן הוא רק העובדה שהמידע עליהן מקורו בעדי המדינה בפרשה. היא התייחסה להיקף הנכבד של החומרים בפרשה 1131, לכך שהפרשה כוללת שבעה אישומים שונים, נגד נאשמים שאין להם קשר למבקשים (מלבד מבקש 5), בנושאים שאין להם קשר לכתב האישום בהליך הנוכחי.

לשיטת המאשימה פרשה 1131 היא פרשה שונה ונפרדת מההליך בעניין המבקשים, וחומרי החקירה שנאספו בפרשה 1131 אינם חלק מההליך הנוכחי. לשיטתה, הכפפה של פרשה 1131 להליך הנוכחי מבחינת חומרי החקירה, לא רק שאינה מוצדקת אלא תגרור סרבול משמעותי והארכה שלא לצורך של ההליכים.

המאשימה הבהירה כי מבלי למעט מעמדתה, בשל ההתפתחות שהתרחשה, העמידה לעיון המבקשים חומרי חקירה מתוך תיק החקירה בפרשה 1131, ואף נקטה בגישה מרחיבה ומסרה את כל הודעות עדי המדינה בפרשה 1131, למרות שמסרו הודעות ספורות בלבד הקשורות לרצח בר כהן, ולמרות עמדתה כי אין מדובר בחומר חקירה. כמו כן, העמידה המאשימה לעיון המבקשים שני תיקי רצח נוספים, בעניין רצח ג'ורדן אזולאי ורצח שרון מזרחי, על אף שגם אלה אינם מהווים לשיטתה חומר חקירה.

המאשימה חולקת על החשיבות היתרה שמייחסים המבקשים לחומרים המבוקשים, כשלטענתה נוצר הרושם שהמבקשים מעוניינים להמשיך ולנהל את האישום הראשון, הגם שזה נמחק מכתב האישום.

בהתייחס לטענות המבקשים בדבר חשיבות החומרים לצורך הגנתם, נטען כי מדובר בטענות לקונויות ללא הנמקות מהותיות, ונטען כי אין צורך אמיתי בבירור נושא מהימנות עדי המדינה בפרשה 1131, מקום שהמבקשים עצמם רואים בעדויות עדי המדינה בפרשה 1131 כמהימנות ועתידיים לזמן את עדי המדינה בפרשה 1131 כעדי הגנה מטעמם. המאשימה אף ציינה כי החומרים מצויים בהישג יד של מי מהסנגורים המייצגים גם בפרשה 1131.

דיון והכרעה

העתירה שלפניי נובעת מהתרחשות לא שגרתית, במהלכה במסגרת חקירה אחרת של פרשה אחרת ושל עדים ומעורבים שונים בעיקרם, תוך כדי שההליך הנוכחי תלוי ועומד, נאספו ראיות לפיהן אחרים, ולא מבקש 1 ונאשם 2, מעורבים בביצוע מעשה הרצח של בר כהן, והמאשימה שהעריכה שיש ספק סביר ביחס למיחות מבצעי הרצח, כמוצא על ידה בהודעה שמסרה בתיק העיקרי, חזרה בה מכתב האישום, כאמור. בהקשר של סיטואציה לא שגרתית זו, יש מקום להערות הבאות, שכולן נאמרות רק בהקשר של העתירה לקבל חומרי חקירה:

ראשית, במחלוקת בין המבקשים והמאשימה, אני מתקשה לקבל את עמדת המאשימה שבעקבות החזרה מהאישום הראשון והזיכוי פוחתת חשיבותו של אישום זה, ונוטה לקבל את עמדת המבקשים שאין בזיכוי כדי לאיין את דרישתם לברר נושאים הקשורים לאישום הראשון מבחינת ההגנה. בזירות המתחייבת, אני מניחה שהמותב בתיק יאפשר בירור ראיתי בהיקף כזה או אחר גם של האישום הראשון, שאת היקפו איני יכולה לאמוד. שנית, בסיטואציה הלא שגרתית שנוצרה, דומה שטענת המבקשים לפיה שאלת מהימנותו של עד המדינה בתיק הנוכחי היא משמעותית אף יותר מאשר במקרים אחרים, היא טענה שלא ניתן להתעלם ממנה. בהנתן מצב דברים זה, יש לבחון בגישה מרחיבה יותר את היקף החומר שעשוי להיות בעל זיקה ונגיעה לעניין, וקשור במישרין ובעקיפין לעד המדינה בתיק הנוכחי.

שלישית, המבקשים מצהירים שאת הטענה שעד המדינה בתיק הנוכחי משקר באופן כללי הם יבססו, בין היתר, על כך שיציגו ראיות המצביעות על כך שעדי המדינה בפרשה 1131 הם כאלה שניתן לסמוך על עדותם ויש להעדיף את דבריהם וגרסתם, וכפועל יוצא מכך לקבוע שעד המדינה בתיק הנוכחי שיקר. איני יכולה להעריך איזה מרחב פעולה יעניק המותב בתיק למבקשים לקידום טענה זו, ואם יהא נכון לקבוע ממצאים פןזיטיביים ביחס לעדי המדינה בפרשה 1131, למרות שאינם חלק מהראיות בתיק הנוכחי ולמרות הכללים הנוגעים למהימנות ועקרון סופיות הדיון. עם זאת, מעצם ההערה בפרוטוקול הדיון בתיק העיקרי מיום 2.11.16 ע' 341 שו' 2 ואילך, עשויה להשתמע נכונות למרחב פעולה מסוים, שהוא נרחב יותר ולו במידת מה מאשר בדרך כלל, בשל הנסיבות המיוחדות.

בהקשר זה אעיר כי אם המותב בתיק יאפשר התייחסות ראייתית לסיטואציה המיוחדת שנוצרה, בה עדי המדינה בתיקים שונים מתייחסים למעורבים שונים, לא קשורים, שביצעו את אותו מעשה רצח, אזי, תהא חשיבות למסקנה הסופית, ולא הרי קביעה שאחד מעדי המדינה שיקר לחוקרים, במיוחד אם המסקנה תהיה שעד המדינה בתיק הנוכחי הוא ששיקר, כהרי קביעה שמי שהתוודה בפני אחד מעדי המדינה וטען בפניו שהיה מעורב ברצח, שיקר, שאז ההשלכה על מהימנות עדי המדינה היא מועטה.

רביעית, לצד השיקולים שצוינו לעיל, יש לזכור שבכל הנוגע לחומרים העוסקים במהימנות עדי המדינה בפרשה 1131 ביחס לאישומים אחרים בתכלית, שאינם קשורים לרצח בר כהן, מדובר בזיקה שהיא עקיפה אף לעניין המהימנות, שכן היא נועדה לבסס מסקנות מהימנות בדרך של אלימינציה, כך שאין מדובר בחומרי חקירה במובן הקלאסי של המונח אף בהתאם למבחנים מרחיבים.

חמישית, החשדות שנחקרו בפרשה 1131, למעט החקירה הקשורה לרצח בר כהן, אינם קשורים לאישומים בעניין המבקשים. מדובר, אם כך, בשתי פרשיות חקירה שונות ומובחנות.

שישית, הטיפול בחומרים שנאספו בפרשה 1131 שהיקפם רב, טרם הושלם, לא קיימת רשימת חומר שנאסף וטרם הוצאה תעודת חיסיון.

האם בהתחשב בנתונים השונים שפורטו מתחייבת או אף מוצדקת מסקנה, לפיה כל החומר שנאסף בפרשה 1131, צריך על פי מבחני הזיקה והנגיעה להחשב כחומר רלבנטי לתיק הנוכחי, עד כי קיימת חובה להעמידו לעיון ולהעמיד בקשר אליו רשימת חומר שנאסף?

להשקפתי התשובה לשאלה זו שונה ביחס למרכיבים שונים מתוך תיק החקירה בפרשה 1131.

כך, החומרים הנוגעים לחקירת רצח בר כהן, הם בעלי נגיעה ישירה וברורה לאישום הראשון, ומהווים מבחינה מהותית חלק אינטגרלי מחקירת האישום הראשון, גם אם פורמלית הם נאספו בחקירה נפרדת. לפיכך, כל החומר מתיק החקירה של רצח בר כהן במסגרת פרשה 1131, לרבות כל חומר שנאסף במסגרת פרשה 1131, אף אם לא שויך באופן פורמלי לתיק החקירה של רצח בר כהן אך הרצח נזכר בו, מהווה חומר חקירה רלבנטי בתיק הנוכחי, ויש להעמידו לעיון ההגנה, ככל שטרם נמסר במלואו. למניעת ספקות יצוין כי חומר החקירה כולל גם דיסקים, ככל שקיימים, וכן כל אזכור של הנושא במסגרת המגעים להסכמי עדי המדינה והסכמי עדי המדינה.

בנוסף, יש למסור בקשר לתיק החקירה של רצח בר כהן במסגרת פרשה 1131 את רשימת החומר שנאסף, במתכונת שהוגדרה בחוק ובהלכה הפסוקה, לרבות התייחסות לחומרים חסויים, כשרשימות תכולה של קלסרים אינן יכולות להחליף את הרשימה על פי דין. ככל שטרם הוצאה תעודת חיסיון ואין באפשרות המאשימה להעמיד לעיון את רשימת החומר שנאסף בתיק החקירה בעניין בר כהן, עליה למסור הודעת עדכון ולציין את לוחות הזמנים הצפויים לקבלת תעודת חיסיון ולעמידה בדרישה.

מובהר כי עד לקבלת החומרים האמורים יהיו הסנגורים רשאים לטעון בפני המותב בתיק כי לא הועמדו לעיונם חומרי החקירה בהתאם להחלטת ביהמ"ש.

ככל שביחס למסמך מסוים הנופל לגדר החומרים שצוינו לעיל, המאשימה חולקת על חובתה להעמידו לעיון ההגנה, עליה להודיע על כך לביהמ"ש תוך 14 יום, והסנגורים יהיו רשאים לבקש שביהמ"ש יעיין באותם מסמכים.

בכל הנוגע לחומרים אחרים מתוך פרשה 1131, שהנגיעה שלהם היא לעניין מהימנות עד המדינה בתיק הנוכחי, והזיקה שלהם גם בהקשר זה היא עקיפה, כאמור, ונועדה לבסס מסקנות מהימנות בדרך של אלימינציה, הרי שבהתאם לאמות המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה כמפורט לעיל, בהתחשב באופיו של החומר, בתכלית העיון בו אך גם בריחוקו מהאישומים בהליך הנוכחי, אין לראות בכלל החומר בתיק החקירה של פרשה 1131 חומר חקירה רלבנטי, ויש מקום גם לשקלול שיקולים ואינטרסים נוספים, ובהם, בין היתר, יעילות הדיון וקידום ההליכים.

משכך, אין חובה להעמיד לעיון את חומר החקירה שנאסף בפרשה 1131 במלואו, ואף לא רשימה כוללת של החומר שנאסף בפרשה 1131, ולא נדרשת העמדה לעיון של הסכמי עדי המדינה בפרשה 1131 והמגעים להסכמי עדי המדינה (למעט בכל הנוגע לרצח בר כהן כמבואר לעיל).

מהלך הסיווג שנעשה על ידי המאשימה בדרך של העמדת כל הודעות עדי המדינה, לרבות עימותים, בפרשה 1131 בכללותה, הוא מספק לתכלית המבוקשת. לחומרים שהועברו יש להוסיף חומרי חקירה שנאספו במסגרת פרשה 1131 בקשר לעד המדינה בתיק הנוכחי ו/או הודעות של עד המדינה בתיק הנוכחי שנגבו במסגרת פרשה 1131, כמפורט בסעיף 32 לבקשה ובכלל (המאשימה הודיעה בדיון שהעתירה מוסכמת עליה).

בהמשך להעברת הודעות עדי המדינה לעיון המבקשים, ולמניעת אי בהירות, על המאשימה לערוך תוך 14 יום רשימה מלאה של כל הודעות עדי המדינה בכל תיקי החקירה בפרשה 1131, לרבות עימותים בהם השתתפו, ולציין במסגרתה גם הודעות ועימותים שלא הועמדו לעיון מחמת הליכי חיסיון או מכל טעם אחר, ולהעבירה למבקשים, כדי לאפשר למבקשים מעקב בעניין זה.

לעניין הליכי החיסיון בפרשה 1131, איני סבורה כי יש חובה להורות למאשימה למסור על אתר את אותם דיסקים של חקירות עדי המדינה שאין אפשרות למוסרם עקב הליכי חיסיון בפרשה 1131, ודי בנסיבות העניין ולתכלית האמורה בהעברת כל ההודעות הגלויות. זאת, לצד הצהרת המאשימה, כמפורט בתגובתה בס' 24, כי דיסקים של עדויות עדי המדינה ו/או הודעות נוספות שיועברו להגנה בפרשה 1131, יועברו במקביל גם למבקשים. אוסיף עוד כי לאור החלטתי שהמבקשים אינם זכאים לעיון בכל החומר, אין צורך להדרש לטענת המבקשים שהם זכאים לעיון כבר עתה בחומרים שמצויים בהליכי חיסיון כיוון שלא הוצאה תעודת חיסיון, ורק אעיר כי מדובר בטענה מרחיקת לכת, מקום שהתבקשו וניתנו בפרשה 1131 אורכות לתעודת חיסיון. עוד אציין בהמשך להחלטתי, כי לא קיימת חובה להעמיד לעיון המבקשים את תעודת החיסיון בפרשה 1131 כשתוצא.

תרשומות פנימיות

המבקשים עותרים לקבל חומרים שהוגדרו כפנימיים בפרשה 1131 אשר לפי הנתען הם רלבנטיים ומהווים חומרי חקירה.

ההלכות לעניין תרשומות פנימיות ידועות, ודי שאפנה לבש"פ 7553/10 בר אושר נגד מדינת ישראל, בו הובהר: "בפסיקה נקבע עוד כי המונח "תרשומת פנימית" כולל סוגי מסמכים וראיות שונים ואין מדובר בהכרח ברשימה סגורה. האבחנה העיקרית שיש לערוך כאשר מתעוררת שאלה מסוג זה שלפנינו היא האם מדובר בראיות עצמאיות שהושגו בדרך כזו או אחרת במסגרת חקירת המשטרה, או שמא מדובר בסיכומים ותרשומות פנימיים של גורמי החקירה והתביעה, שיש בהם ניתוח או הסקת מסקנות על בסיס חומר הראיות הגולמי".

וכן לבש"פ 948/16 מדינת ישראל נ' פלוני, שקבע לאחרונה: "פסיקת בית משפט זה הכירה בכך שתרשומות כאלה בתיק החקירה ובתיק המשטרה הן ככלל בגדר תרשומת פנימית שנועדה לסייע לפרקליט להכין ולעבד את חומר הראיות המצוי בידי, והן אינן מסווגות כחומר חקירה שלגביו עומדת לנאשם זכות עיון. כך, כל עוד תרשומות אלה אינן מכילות מידע עובדתי חדש ומהותי בנוגע לאישום שלא עלה מגרסת העד במשטרה, שאז יועבר פרט זה לעיון הנאשם"

אין כמובן לביהמ"ש כלים לבחון את תוכן המסמכים ואופיים על סמך הטיעונים בלבד, ובשלב זה עומדת למאשימה חזקת התקינות של הצהרתה כי מדובר בתרשומות פנימיות. עם זאת, ככל שהמבקשים עותרים שביהמ"ש יעיין במסמכים כדי לבדוק אם אין בהם מידע עובדתי חדש ומהותי שלא עלה מהחומר הגולמי, יודיעו על כך ואתן החלטה מתאימה.

סיכומי של דבר, אני נעתרת לבקשה באופן חלקי בלבד כמפורט בהחלטתי בהרחבה. ההחלטה תשלח לצדדים.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.